

Tuomiopäivä

Yli vuosikymmen sitten eräänä tuomiosunnuntaina, lähdimme mieheni kanssa sauvakävelylle. Yöllä oli ollut pakkasta, ja vielä lumettoman kuntopolun sora oli jäänyt rapisevaksi. Myös sauvat kirskahtelivat niiden iskeytyessä maahan. Pitkän suoran päässä edellämme käveli toinen pariskunta. He vilkuilivat taakseen, kun lähestyimme heitä. Kun olimme ohittaneet heidät, he alkoivat puhumaan niin, että mekin kuulimme heidän puheensa. He keskustelivat siitä, kuinka sauvoistamme kuuluu häiritsevän kova ääni muuten niin rauhallisessa luonnossa. Ehdin vain mielessäni ihmetellä, että eiköhän täällä olisi tilaa kaikille ulkoilijoille, kun toinen heistä sanoi tämän toiminnan (siis sauvojen pitämisen metelin) olevan eräänlaista terrorismia. Se on ainoa kerta, kun minut on tuomittu terroristiksi, ja vieläpä tuomiosunnuntaina.

Ensi sunnuntaina vietetään kirkkovuoden viimeistä sunnuntaita, tuomiosunnuntaita. Tuomiosunnuntain evankeliumitekstissä Jeesus kertoo, kuinka Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan enkeliensä kanssa, ja kaikki kansat kootaan hänen eteensä. Toiset hän kutsuu luokseen, ja toiset hän käskee menemään pois. Tekstin mukaan viimeisellä tuomiolla arvioidaan kuinka ihmiset ovat kohdelleet lähimmäisiään.

Tuomiosunnuntai havahduttaa ajattelemaan kaiken loppua ja kuolemaa. Sellainen pelottaa. Mutta siitä tuomiosunnuntaissa ei mielestäni ole kysymys, että pitäisi elää loppua peläten. Tuomiosunnuntain evankeliumin pitäisi havahduttaa tarkastelemaan omaa elämää. Olenko elänyt toisia kunnioittaen ja apua tarvitsevia auttaen? Olenko muistanut olla kirskutteleminen sauvojani? Tuomiosunnuntain viesti on tämä: älä kulje apua tarvitsevan lähimmäisen ohi, saatat ohittaa Kristuksen.

Minna Lekkermäki
nuorisotyönohjaaja
Orimattilan seurakunta